

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317216747
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317216747.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: X.. V. V., nar. XX.XX.XXXX, O. Na Q. P. XX, Ž., zastúpený: JUDr. Tatiana Polková, advokátka, so sídlom Na Priekope 174/13, Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 21C/109/2017-473 zo dňa 4. júla 2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým (svojim v tejto veci v poradí druhým) rozsudkom žalobu zamietol, a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že zrušeniu v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie dovolacím súdom predchádzalo konanie, v ktorom sa žalobca žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 23.7.2003 a zmenenou dňa 8.9.2004 (zmena petitu pripustená uznesením súdu prvej inštancie č. k. 6C/6/2004-54 zo dňa 26.4.2006) a znova zmenenou dňa 13.4.2007 (zmena petitu pripustená na pojednávaní dňa 13.4.2007) voči pôvodne žalovaným: 1/ Slovenská republika v ktorej mene koná Ministerstvo vnútra SR, 2/ Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Úradu justičnej a kriminálnej polície Policajného zboru, Banská Bystrica, 3/ kpt. Y.. R. Q., a 4/ Ministerstvo vnútra SR, domáhal I/ určenia, že právo na ochranu osobnosti priznané žalobcovi podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka zaslaním upovedomenia o jeho trestnom stíhaní vyšetrovateľkou KÚJP PZ Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 zo dňa 6.11.2002 bez zákonného dôvodu na adresu Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava a na adresu Okresný súd Žilina, do rúk predsedu, porušené bolo a II/ uloženia solidárnej povinnosti pôvodne žalovaným zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 500 000,- Sk (16 596,96 €), a to z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl., § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 127 Ústavy SR, čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Oproti pôvodnému zneniu žaloby žalobca z jej petitu po jeho zmenách vypustil požadované rozhodnutie o uložení povinnosti pôvodne označeným žalovaným 1/ až 4/ zaslať žalobcovi doporučený list s nasledovným textom: „Vážený pán X.. V. V., ospravedľujeme sa Vám za nezákonný postup vyšetrovateľky KÚJP PZ Banská Bystrica S.. R. Q., ktorá bez zákonného dôvodu upovedomila predsedu Okresného súdu v Žiline a Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o Vašom trestnom stíhaní vo veci KUJP PZ Banská Bystrica ČVS: KUV-63/OVEK-2000.“ Súd prvej inštancie to posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby. O žalobe teda súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007 rozhodol tak, že (I.) žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi

z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 500 000,- Sk (16 596,96 €). Žalobu (II.) v časti nemajetkovej ujmy voči žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietol a rovnako (III.) zamietol žalobu v časti určenia, že právo na ochranu osobnosti žalobcu zaslaním upovedomenia o jeho trestnom stíhaní bez zákonného dôvodu porušené bolo. V časti (IV.) uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ ospravedlniť sa žalovaným konanie zastavil. O trovách konania rozhodol samostatným uznesením č. k. 6C/6/2004-138 zo dňa 13.4.2007. Krajský súd v Bratislave na základe odvolaní žalobcu a žalovaného (vtedy značeného ako žalovaný 1/) rozsudkom č. k. 9Co 307/2007-185, 9Co 308/2007 zo dňa 4.12.2008 vo vyhovujúcej časti, t.j. v časti uloženia povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi žalovaným 1/, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Odvolanie žalobcu proti výroku o zamietnutí žaloby v časti nemajetkovej ujmy voči žalovaným 2/, 3/ a 4/ odmietol. Uznesenie č. k. 6C/6/2004-138 potvrdil a odvolanie žalovaného 1/ voči uzneseniu č. k. 6C/6/2004-138 odmietol. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením č. k. 1 Cdo 38/2011-282 zo dňa 12.12.2013 tak, že rozsudok odvolacieho súdu č. k. 9Co 307/2007-185, 9Co 308/2007 zo dňa 4.12.2008 vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti a nadväzujúcom výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie žalobcu v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu č. k. 9Co 307/2007-185, 9Co 308/2007 zo dňa 4.12.2008, ktorým bolo odvolanie žalobcu odmietnuté, odmietol. Ďalej uviedol, že v poradí druhým rozsudkom č. k. 9Co 262/2014-308, 9Co 263/2014 zo dňa 19.3.2015 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (ktorou bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 500 000,- Sk) a uznesenie č. k. 6C/6/2004-138 zo dňa 13.4.2007 o trovách konania potvrdil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Tento rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalovaný. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4 Cdo 94/2016, 4 Cdo 60/2017 zo dňa 24.5.2017 rozsudok odvolacieho súdu č. k. 9Co 262/2014-308, 9Co 263/2014 zo dňa 19.3.2015 a rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že povinnosťou súdu bolo vysvetliť, z ktorých ustanovení ktorého zákona dospel k záveru, že subjektom oprávneným zastupovať štát v tomto konaní je práve Ministerstvo vnútra SR. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nebolo možné zistiť, či odvolací súd otázku orgánu oprávneného konať v tomto konaní určil podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo podľa zákona č. 514/2003 Z. z., bez čoho nebolo možné zodpovedať, či žalovaný štát bol v konaní zastúpený v súlade s § 21 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal nato, že na základe zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu č. k. 4 Cdo 94/2016, 4 Cdo 60/2017 zo dňa 24.5.2017 vec opätovne prejednal a rozhodol svojim v poradí druhým t.j. napadnutým rozsudkom. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, § 12 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z., § 9 ods. 1, § 18 ods. 1 a § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30.6.2004 a čl. 2 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 136 ods. 3 a 4 Ústavy SR v znení účinnom od 1.7.2001 a čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, keď na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že uznesením ČVS: KUV-63/OVEK-2000 zo dňa 30.10.2000 vyšetrovatelka Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici S.. Y.. R. Q. vznesla voči žalobcovi obvinenie z trestného činu nepriameho úplatkárstva formou návodu podľa § 10 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 162 ods. 2 Trestného zákona. Dňa 8.1.2002 pod Nts 13/01 predložil predseda trestného kolégia Najvyššieho súdu SR X.. Z. W. predsedovi Najvyššieho súdu SR X.. Š. Z. žiadosť žalobcu, sudcu Okresného súdu Žilina, o dočasné pridelenie na Najvyšší súd SR. Listom zo dňa 23.10.2002 č. 1 KSR 13/02 žiadal predseda Súdnej rady SR X.. Š. Z. predsedu Okresného súdu Žilina X.. V. Z. o zaujatie stanoviska k návrhu na dočasné pridelenie žalobcu, sudcu Okresného súdu Žilina, na Najvyšší súd SR, ktoré by sa malo realizovať od 1.1.2003 v trvaní 3 mesiacov, ako i zaujatie stanoviska k termínu dočasného pridelenia žalobcu na Najvyšší súd SR do najbližšieho zasadnutia Súdnej rady SR 11.-12.11.2002. Listom adresovaným predsedovi Súdnej rady SR zo dňa 6.11.2002 žalobca písomne súhlasil s dočasným pridelením na Najvyšší súd SR k termínu 1.1.2003. Listami zo dňa 6.11.2002, doručenými dňa 11.11.2002, vyšetrovatelka Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici kpt. Y.. R. Q. upovedomila Ministerstvo spravodlivosti SR a predsedu Okresného súdu Žilina pod číslom ČVS: KUV-63/OVEK-2000 vo veci: „X.. V. V. a spol. trestné stíhanie - upovedomenie“, že v zmysle § 55 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov upovedomuje o tom, že dňa 30.10.2002 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi za trestný čin nepriameho úplatkárstva, obvinený je sudcom Okresného súdu Žilina. Žalobca v súvislosti so zaslaním upovedomenia Ministerstvu spravodlivosti SR

a predsedovi Okresného súdu Žilina podal dňa 26.5.2003 na vyšetrovatelku kpt. Y. R. Q. sťažnosť, ktorú riaditeľ Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici vyhodnotil ako opodstatnenú, keďže postup vyšetrovatelky považoval za nezákonný tým, že uvedená vyšetrovatelka v tom čase nemala vedomosť o tom, že ustanovenie § 55 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch bolo zrušené zákonom č. 185/2002 Z. z. Preto voči uvedenej vyšetrovatelke bol vyvozený personálny postih. X.. V. Z., predseda Okresného súdu Žilina, v písomnom stanovisku zo dňa 7.11.2002 adresovanému Súdnej rade SR k návrhu na dočasné pridelenie žalobcu na Najvyšší súd SR s návrhom nesúhlasil z nasledovných dôvodov: „- podľa upovedomenia KÚJP PZ v Banskej Bystrici zo dňa 6.11.2002 ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 bolo voči X.. V. V., sudcovi OS Žilina začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za trestný čin nepriameho úplatkárstva (kauza X.. V. P. na Krajskom súde v Ostrave). Nemám vedomosť, či bol už daný súhlas Ústavného súdu SR s obvinením a ako bude postupovať minister spravodlivosti. V každom prípade však až do vyriešenia týchto procesných otázok a skončenia prípadného trestného konania navrhujem tento návrh vôbec neprejednávať a odložiť ho do budúcnosti. O vine či nevine sudcu môže rozhodnúť len príslušný súd, na možné disciplinárne konanie už uplynuli lehoty. Napriek tomu tak ako bývalý sudca X.. V. P. ani X.. V. V. ako sudcovia nemal vykonávať žiadnu aktivitu v súvislosti s trestným konaním a už vôbec nie v cudzom štáte. Bez ohľadu na to, či išlo alebo nešlo o trestnú činnosť, nešlo o konanie, ktoré by nevzbudzovalo vo verejnosti pochybnosti v spravodlivý a nestranný výkon funkcie sudcu X.. V. V.. Ja sám som mu odporučil v roku 2001, aby nasledoval príklad X.. V. P. a vzdal sa funkcie sudcu. Preto nie je ani možný môj súhlas s dočasným preložením na vyšší súd. Uvedomujem si, že dočasné preloženie na vyššom súde je koncipované na myšlienke prehlbovania si kvalifikácie a vzdelávania sudcu, čo by sa malo dostať každému sudcovi bez ohľadu na môj názor na neho. Pôsobenie na vyššom súde má byť však spojené s vyššou odbornosťou, mravnosťou a osobným príkladom sudcov, ktorí tam majú pôsobiť. Prinajmenšom kým nebudú vyriešené trestnoprávne súvislosti kauzy, je neprípustné, aby sudca, o ktorom sú dôvodné pochybnosti, či má byť vôbec sudcom, pôsobil na Najvyššom súde SR.“

1.3. Ďalej sa súd prvej inštancie oboznámil s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co 196/2005-226 zo dňa 13.12.2005, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/61/2004-176 zo dňa 27.4.2004 v časti ochrany osobnosti tak, že bolo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici zaviazané zaslať žalobcovi ospravedlňujúci list v znení: „KRPZ v Banskej Bystrici sa Vám ospravedľuje za nezákonný postup vyšetrovatelky bývalého KÚJP PZ v Banskej Bystrici vo veci ČVS: KUV-63/OVEK-2000.“ V časti zaplatenia nemajetkovej ujmy, v ktorej bola žaloba zamietnutá, odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil. Žalobca sa v uvedenom konaní domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že kpt. Y. R. Q., vyšetrovatelka Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici vydala voči žalobcovi uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, hoci vedela, že je sudcom a k trestnému stíhaniu nemala daný súhlas Ústavného súdu SR, navyše prehliadla premičanie trestného stíhania, napriek tomu preverovala a zisťovala, či bol sudca už trestaný, riešený priestupkovo, akú má povesť v mieste bydliska, čím pred zastavením trestného stíhania pre jeho nezákonnosť došlo k zásahu do občianskej cti žalobcu a spochybneniu jeho profesionálnej cti. O začatí trestného stíhania sa dozvedeli tretie osoby, hoci sa trestné stíhanie nemalo vôbec začať. Vznesenie obvinenia, ktoré sa stane verejne známym, je závažným zásahom do osobných práv osoby, spochybňuje jeho česť, dobré meno, pracovnú pozíciu. Náhrada nemajetkovej ujmy nebola žalobcovi priznaná podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, lebo bola neadekvátna priznanému zadosťučineniu, ktoré vychádza z miery zníženia dôstojnosti žalobcu, či jej vážnosti v spoločnosti. Voči žalovanému SR - Ministerstvo vnútra SR bola žaloba zamietnutá. Z výpovede svedka X.. Š. Z., v tom čase predsedu Najvyššieho súdu SR a predsedu Súdnej rady SR, súd prvej inštancie zistil, že na návrh trestného kolégia bola podaná žiadosť o dočasné pridelenie žalobcu na Najvyšší súd SR, ale už v tomto období sa o žalobcovi medzi sudcami rozprávalo, že je trestne stíhaný. V roku 2002 po voľbách boli jednotliví členovia Súdnej rady SR zastrašovaní, už len meno „Polka“ ich zastrašovalo a nechceli o dočasnom pridelení žalobcu na Najvyšší súd SR ani rokovať, vôbec sa tento návrh nedostal na program Súdnej rady SR. Z výpovede X.. P. Z., v tom čase člena Súdnej rady SR, prvoinštančný súd zistil, že si pamätá, kedy žalobca podal na Najvyšší súd SR žiadosť o dočasné pridelenie, viedlo sa o tom rokovaní na Súdnej rade, ktoré bolo odročené, viac sa o návrhu nerokovalo z dôvodu, že voči nemu bolo vedené nejaké trestné stíhanie v súvislosti s kauzou X.. P..

1.4. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetom konania je okrem náhrady nemajetkovej ujmy i určenie, že právo na ochranu osobnosti priznané žalobcovi podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka zaslaním upovedomenia o jeho trestnom stíhaní vyšetrovatelkou KÚJP PZ Banská Bystrica ČVS:

KÚV-63/OVEK-2000 zo dňa 6.11.2002 bez zákonného dôvodu na adresu Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava a na adresu Okresného súdu Žilina do rúk predsedu, porušené bolo. Podľa súdu prvej inštancie predmetom ochrany osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka sú také rydzo osobné práva občana, ktoré ovplyvňujú rozvoj jeho osobnosti a sú s ním úzko späté, pričom cieľom a zmyslom tejto občianskoprávnej ochrany je všestranný rozvoj a uplatnenie osobnosti človeka. V prejednávanej veci bola predmetom ochrany dôstojnosť, osobná česť, dobrá povesť a poškodenie dobrého mena žalobcu. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je preukázanie rozhodujúcich skutočností žalobcom, teda že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany a povinnosť súdom uložené sankcie znášať. Neoprávneným zásahom do práv chránených tými ustanoveniami, ktorým žalobca odvodzoval svoj nárok, bolo zaslanie upovedomenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči žalobcovi vyšetrovateľkou Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici kpt. Y. R. Q. adresovaného Ministerstvu spravodlivosti SR a predsedovi Okresného súdu Žilina, na ktorom v tom čase pôsobil žalobca ako sudca, listami zo dňa 6.11.2002 o tom, že dňa 30.10.2000 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie (bez súhlasu Ústavného súdu SR) a vznesené obvinenie za trestný čin nepriameho úplatkárstva. Pritom upovedomenie bolo vykonané v rozpore so zákonom, nakoľko § 55 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v čase upovedomovania bol zrušený a teda neúčinný, pričom trestné konanie voči žalobcovi bolo začaté bez súhlasu Ústavného súdu SR a napokon zastavené. Zásah sa mal dotýkať intímnej sféry života žalobcu a mal byť objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť jeho práva chránené § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a garantované Ústavou SR. Súd prvej inštancie uviedol, že nie každý neoprávnený zásah do chránených práv je spôsobilý splniť tieto náležitosti, je potrebné tento zásah posudzovať s prihliadnutím na prostredie, v ktorom k zásahu došlo, na subjekt zásahu, objekt zásahu, na intenzitu a ostatné okolnosti, za ktorých bol vykonaný. Na základe toho nebol návrh na dočasné pridelenie žalobcu ako sudcu na Najvyšší súd SR vôbec predložený na rokovanie do Súdnej rady SR a žalobcovi tak bolo znemožnené dočasné pridelenie na Najvyšší súd SR v dôsledku čoho takýto nezákonný postup vyšetrovateľky poškodil profesionálnu česť žalobcu na pracovisku, v širšom okruhu odbornej verejnosti a žalobcovi bolo spôsobené morálne utrpenie a psychická trauma.

1.5. S poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR v tejto veci sa súd prvej inštancie zaoberal splnením predpokladov vecnej legitímácie sporových strán v konaní. Predmetom konania bol nárok žalobcu na ochranu jeho osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu malo dôjsť v novembri 2002 nezákonným konaním vyšetrovateľky Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici kpt. Y. R. Q.. Nakoľko k nesprávnemu úradnému postupu vyšetrovateľky vystupujúcej v trestnej veci ČVS: KUV-63/OVEK-2000 došlo v novembri 2002, na úpravu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa vzťahuje zákon č. 58/1969 Zb. účinný do 30.6.2004. Je nepochybné, že uvedený zákon nepoznal inštitút náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak žalobca si svoj nárok uplatnil v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Zákon č. 58/1969 Zb. totiž svojím obsahom a účelom upravuje občianskoprávne vzťahy spomenutému prípadu najbližšie, preto by mala byť aj konštrukcia právnej zodpovednosti za takýto neoprávnený zásah obdobná. S poukazom na právny názor Vrchného soudu v Prahe: „Ak došlo k zásahu pri výkone súdnej moci, alebo pri výkone verejnej moci, je treba postupovať obdobne (analogicky), ako je tomu pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú podľa zákona č. 58/1969 Zb.“, ako i súhlasné stanovisko k tejto otázke uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Cdo 38/2011 zo dňa 12.12.2013 a judikatúru Najvyššieho súdu ČR č. k. 30 Cdo 1638/2007 zo dňa 31.1.2008 a 30 Cdo 2925/2006 z 29.1.2009, za subjekt zodpovedný za vznik škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľky S. Y. Q. v trestnom konaní voči žalobcovi, a teda subjektom zásahu podľa § 1 ods. 1; § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 58/1969 Zb. je štát v zastúpení Ministerstvom vnútra SR. Nakoľko § 9 ods. 1 účinný v roku 2002 neobsahoval pri špecifikácii konaní, v ktorých bolo nezákonné rozhodnutie vydané a v ktorých malo za štát konať Ministerstvo spravodlivosti, trestné konanie, preto pasívne legitimovaným subjektom za SR je Ministerstvo vnútra SR podľa § 9 ods. 1 písm. b/ zák. č. 58/1969 Zb.

1.6. K porušeniu osobnostných práv žalobcu, najmä k porušeniu jeho práva na česť a dôstojnosť, podľa súdu prvej inštancie došlo, nakoľko vyšetrovateľka Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici kpt. Y. R. Q. v rozpore s ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa menila a

dopĺňala Ústava SR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, vydala uznesenie o začatí trestného stíhania žalobcu dňa 30.10.2002 ČVS: KÚV-63/OVEK-2000, ktorý bol v tom čase sudcom Okresného súdu Žilina, a to bez súhlasu Ústavného súdu SR. Podľa v tom čase zrušeného a neexistujúceho § 55 ods. 1, 2 zákona č. 335/1991 Zb. v znení ku dňu 6.11.2002 bez zákonného ustanovenia a v rozpore so zákonom upovedomila Ministerstvo spravodlivosti SR, ako i predsedu Okresného súdu Žilina, na ktorom bol žalobca v tom čase sudcom, o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči nemu. Vyšetrovatelka konala nezákonne, vykonala i viaceré procesné pochybenia, čo viedlo k zastaveniu trestného stíhania žalobcu uznesením zo dňa 5.12.2002. Zo strany vyšetrovatelky sa jednoznačne jednalo o neoprávnený zásah. Upovedomenie vyšetrovatelky o trestnom stíhaní žalobcu spôsobilo, že predseda Okresného súdu Žilina v Stanovisku k dočasnému prideleniu žalobcu na NS SR na tri mesiace od 1.1.2003 skutočne zaujal negatívne stanovisko k dočasnému prideleniu práve z dôvodu vedeného trestného stíhania voči žalobcovi; navrhol Súdnej rade SR návrh vôbec neprejednať, prípadne odložiť do vyriešenia procesných otázok a skončenia trestného konania voči žalobcovi. Predseda Okresného súdu Žilina len vyslovil názor, že o vine sudcu musí rozhodnúť súd, pričom už len vedenie trestného konania bez ohľadu na vinu alebo nevinu vzbudzuje na verejnosti pochybnosti o spravodlivom a nestrannom výkone funkcie sudcu žalobcom. Pôsobenie žalobcu na Najvyššom súde SR bez vyriešenia trestnoprávných súvislostí kauzy, bolo neprípustné. Súd prvej inštancie v konaní nemal za preukázané, či návrh na dočasné preloženie žalobcu na Najvyšší súd SR od 1.1.2003 bol vôbec na programe prerokovania Súdnej rady v novembri 2002 alebo bol tento bod programu odročený, vzhľadom na to, že žalobcom navrhnutí dvaja svedkovia vypovedali úplne opačne a rozdielne. Je však zrejmé, že od 1.1.2003 žalobca nebol na Najvyšší súd SR dočasne preložený. Z týchto skutočností vyplýva, že k dočasnému preloženiu žalobcu na Najvyšší SR od 1.1.2003 a neprerokovanie návrhu na dočasné preloženie, prípadne jeho odročenie na neurčito, bolo dôsledkom upovedomenia o začatí trestného stíhania žalobcu predsedovi Okresného súdu Žilina a jeho nesúhlasného stanoviska zo dňa 7.11.2002 adresovaného Súdnej rade SR. Preto je zrejmé, že do osobnostných práv žalobcu bolo zasiahnuté, uvedeným neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, čím došlo k zníženiu jeho ľudskej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Podľa Z III (str. 176 ods. 6) pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov.

1.7. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16 596,96 € (500 000,- Sk) v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie uviedol, že predpokladom jej priznania je to, že by sa morálna satisfakcia nezдалa postačujúca, a že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených § 11 Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo, a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti: a/ neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu; b/ opodstatňujú len nemateriálnu satisfakciu, c/ opodstatňujú tak nemateriálnu ako i materiálnu satisfakciu, pričom predpokladom priznania náhrady materiálnej satisfakcie - náhrady nemajetkovej ujmy, je vždy existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, t.j. či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná osoba. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania nemal za preukázané, že by do osobnostných práv žalobcu znížením jeho dôstojnosti, cti, dobrej povesti, vážnosti v spoločnosti i pracovnom živote bolo zasiahnuté v súvislosti s upovedomením vyšetrovatelky o jeho trestnom stíhaní predsedu Okresného súdu Žilina a Ministerstva spravodlivosti SR a neprejednaním návrhu na dočasné pridelenie na Najvyšší súd SR na tri mesiace od 1.1.2003 na Súdnej rade SR tak závažne, že by to odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Svedecké výpovede X.. Š. Z. a X.. P. Z. vôbec nepreukázali, že by práve v dôsledku vzneseného obvinenia zo dňa 30.10.2002 a upovedomenia o trestnom stíhaní žalobcu listom zo dňa 6.11.2002 vyšetrovatelkou Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici adresovaným predsedovi Okresného súdu Žilina a Ministerstvu spravodlivosti SR bolo vôbec spôsobené konanie iných osôb, či už v súkromnom živote žalobcu, alebo v oblasti justície (Súdnej rady SR), ktoré by znemožnilo zvýšiť si kvalifikáciu žalobcu stážou na Najvyššom súde SR, a to zvlášť tým, že trestné konanie voči žalobcovi bolo vyšetrovatelkou uznesením zastavené už dňa 5.12.2002 a nič nebránilo Súdnej rade SR sa v nasledujúcom období návrhom na dočasné pridelenie žalobcu na Najvyšší súd SR zaoberať. Svedok X.. Z. navyše uviedol, že negatívne vnímanie žalobcu pramenilo už zo skoršieho obdobia, kedy po voľbách do Súdnej rady SR boli jej členovia vo vzťahu

k žalobcovi „zastrašovaní“. Voľby do Súdnej rady sa uskutočnili pred 30.10.2002, a to už 28.6.2002. Rovnako kauza súvisiaca s trestným stíhaním žalobcu bola v dňoch 11.-15.11.2002 uverejňovaná v médiách, preto prvoinštančný súd nemal dostatočne za preukázané, či výlučne oznámenie uskutočnené vyšetrovatelkou o trestnom stíhaní žalobcu a vznesenie obvinenia spôsobili žalobcovi zásah do jeho tvrdených osobnostných práv. Žalobca, na ktorom je dôkazné bremeno v spore, nepreukázal, že by jeho dobrá povesť, vážnosť, dôstojnosť a česť boli znížené v pracovnom živote. O tom svedčí skutočnosť, že neskôr pôsobil a do dnešného dňa pôsobí na vyššej funkcii na súdoch vyššieho stupňa, dokonca v roku 2014 bol na rok pridelený na Najvyšší súd SR. V neposlednom rade bolo potrebné prihliadnuť i na skutočnosť, že vyšetrovatelka Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici o trestnom stíhaní žalobcu upovedomila predsedu Okresného súdu Žilina a Ministerstvo spravodlivosti listom zo dňa 6.11.2002, ktorý obdržali obaja adresáti 11.11.2002, pričom trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené uznesením zo dňa 5.12.2002. Z tohto vyplýva, že časové obdobie, počas ktorého trval neoprávnený zásah, predstavovalo niečo vyše mesiaca, pričom táto krátka doba nebola objektívne spôsobilá vyvolať závažnú ujmu na osobnostných právach žalobcu.

1.8. Pokiaľ išlo o nárok na určenie, že právo žalobcu na ochranu osobnosti zaslaním upovedomenia o jeho trestnom stíhaní vyšetrovatelkou KÚJP PZ v Banskej Bystrici ČVS: KUV-63/OVEK-2000 zo dňa 6.11.2002 bez zákonného dôvodu na adresu Ministerstva spravodlivosti SR a na adresu predsedu Okresného súdu Žilina porušené bolo, súd prvej inštancie, zjavne majúci za to, že tento nárok je stále predmetom konania, v tejto časti taktiež žalobu zamietol. Odôvodnil to tým, že žalobca nepreukázal v zmysle § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe. Tento nie je daný, ak je možné priamo žalovať žalobou na plnenie. Keďže žalobca žaloval predmetnou žalobou aj na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej predpokladom bolo vyriešenie prejudiciálnej otázky, či vôbec právo žalobcu špecifikované v určovacom žalobnom návrhu porušené bolo, žalobca naliehavý právny záujem na tomto žalobnom petite nepreukázal.

1.9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.. Odôvodnil to tým, že žalovaný bol v spore plne úspešný, preto mu priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej podľa § 262 ods. 2 rozhodne samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie sa v zákonom stanovenej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 16 596,96 € a trovy konania. Vytkol súdu prvej inštancie, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. Povinnosťou súdu prvej inštancie (a právom strán sporu) bolo podľa žalobcu postupovať podľa § 181 ods. 2 C.s.p.. Táto povinnosť vystupuje do popredia o to viac, že súd prvej inštancie nemal v úmysle rešpektovať vlastný právny názor vyslovený v predchádzajúcom právoplatnom rozsudku, a ani právny názor odvolacieho súdu vyslovený v potvrdzujúcom rozsudku, a preto bolo jeho povinnosťou oznámiť svoje predbežné právne posúdenie stranám sporu. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu a jeho výpoveď použil ako jeden z argumentov pri odôvodnení svojho rozhodnutia. Absenciou postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. zaťažil súd prvej inštancie svoj procesný postup vadou v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.. Dovolací súd zrušil predchádzajúce právoplatné rozhodnutia okresného a krajského súdu len z jediného dôvodu, ktorým bola absencia dostatočného odôvodnenia výberu subjektu, ktorý procesne konal za žalovanú stranu. Dovolací súd vo svojich opakovaných rozhodnutiach absolútne nespochybnil skutkové zistenia a právne závery súdu prvej inštancie vyslovené v poradí prvom rozsudku a rovnako ani právny názor odvolacieho súdu vyslovený v poradí druhom potvrdzujúcom rozsudku. Pri nezmenenom skutkovom a právnom stave veci súd prvej inštancie vyhlásil úplne iný rozsudok a ignoroval vlastné skutkové zistenia a právne závery, ktoré boli vyslovené v rozsudku č. k. 6C/6/2004 - 123 zo dňa 13.4.2007 ako i právne závery odvolacieho súdu vyslovené v rozsudku č. k. 9Co/262/2014-308 zo dňa 19.3.2015. Žalobca uviedol, že rešpektuje právo zákonných sudcov na vlastný právny názor, zároveň však poukázal na tú skutočnosť, že ako opakovane konštatoval Ústavný súd SR (napr. III. ÚS 192/2006) právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR prelína aj princíp právnej istoty (ako jeden z prvkov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR), v zmysle ktorého

súdy majú v rovnakých alebo analogických situáciách rozhodovať rovnako. V rámci právneho štátu je neprípustné, aby ten istý súd vyslovil (bez viazanosti odlišným právnym názorom vyššieho súdu) v jednej a tej istej veci dva absolútne protichodné právne závery bez toho, aby ho k tomu oprávňovali zmeny v platných a účinných právnych predpisoch alebo vo vykonanom dokazovaní. Z odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie relevantné zmeny v predpisoch či zistenom skutkovom stave nevyplývajú. Súd prvej inštancie sa navyše s odlišnou argumentáciou vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí absolútne nevysporiadal. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, potvrdenú aj rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorej príkladom môže byť nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 192/2006, v ktorom Ústavný súd SR výslovne uviedol: „Podľa názoru ústavného súdu pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“

2.2. Podľa žalobcu súd prvej inštancie v aktuálnom konaní mal problém s identifikáciou podstaty skutkových okolností veci (na rozdiel od v poradí prvého rozsudku a potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu). Podstatnou skutkovou okolnosťou bol nezákonný postup vyšetrovateľky (dokonca v rozpore s ústavným princípom legality - čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) spočívajúci v nezákonnom sprístupňovaní informácií o trestnom stíhaní žalobcu a nie samotné uznesenie o vznesení obvinenia a dĺžka trestného konania. Samotná dĺžka trestného konania je úplne irelevantná vo vzťahu k nezákonnému konaniu vyšetrovateľky (inak disciplinárne postihnutej za nezákonný postup), pričom stojí za povšimnutie, že vyšetrovateľka o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia žalobcu a zastavení trestného stíhania už neinformovala ani predsedu Okresného súdu Žilina, ani Ministerstvo spravodlivosti SR. Tieto skutočnosti svedčia o zlom úmysle vyšetrovateľky a nie o konaní v omyle. Konajúca sudkyňa tendenčne a reštriktívne vyhodnotila v neprospech žalobcu výpovede svedkov X.. Š. Z. a X.. P. Z., ktorí jednoznačne potvrdili, že práve informovanie predsedu Okresného súdu Žilina vyšetrovateľkou o trestnom stíhaní žalobcu, ktorý túto informáciu posunul „ďalej“ vo forme neodporúčania dočasného preloženia žalobcu Súdnej rade SR, bolo dôvodom, pre ktorý Súdna rada SR ani nekonala o dočasnom pridelení žalobcu na Najvyšší súd SR. Zmarenie kariérneho postupu dočasným pridelením sudcu na Najvyšší súd SR s vyhliadkou preloženia sudcu na Najvyšší súd SR (ako to bolo v prípade žalobcu) je pre každého sudcu so záujmom o kariérny postup závažnou profesionálnou ujmu. Bagatelizovať takúto ujmu je neprijateľné a nespravodlivé. V záujme každého sudcu by malo byť zvyšovanie kvalifikácie, získavanie nových praktických skúseností na súde vyššieho stupňa, jeho kariérny rast, vrcholom ktorého je pôsobenie sudcu na najvyššej súdnej autorite v rámci všeobecného súdnictva. Je zásadný rozdiel v kariérnom postupe sudcu vo veku 45 rokov a vo veku 57 rokov a preto porovnávanie postavenia žalobcu po 16 rokoch (ako to robí súd prvej inštancie) od neoprávneného zásahu a zmarenia jeho kariérneho postupu, je neadekvátne. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 424/2012 zo dňa 6.11.2014. V súvislosti s dôkazným bremenom žalobca citoval z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 689/2014 zo dňa 9.11.2016, v ktorom je okrem iného uvedené, že v ústavnoprávnej rovine teda platí, že v práve na spravodlivý súdny proces musí byť obsiahnutá tiež rovnosť bremien, ktoré sú na účastníkov konania kladené a ktoré nesmú byť neprímerané. Pokiaľ by ale ústavný súd akceptoval výklad krajského súdu, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno tým, že v konaní nepreukázala, že iba predmetnou reportážou došlo u nej k takej kvalifikovanej ujme, za ktorú by jej prináležala nemajetková ujma v peniazoch, výrazne by sťažovateľke znemožnil domáhať sa tejto náhrady proti porušovateľovi, čiže by na ňu uvalil excesívne dôkazné bremeno, čo je neprípustné. V súvislosti s významom náhrady nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 209/2004 zo dňa 31.5.2005 a sp. zn. 1 Cdo 89/97 zo dňa 28.4.1998.

2.3. V závere svojho odvolania žalobca namietal, že právny názor súdu prvej inštancie prezentovaný v bode 33/ odôvodnenia rozhodnutia napadnutého odvolaním žalobcu je nesprávny, pretože v konaní o ochranu osobnosti je určovací petit formou satisfakcie a v takom prípade nie je povinnosťou žalobcu poukazovať naliehavý právny záujem. O úrovni odvolaním napadnutého rozhodnutia svedčí podľa žalobcu aj výrok o trovách, keď podľa výroku pod bodom II. súd prvej inštancie nepriznal žalovanému náhradu trov konania, pričom podľa odôvodnenia písomne vyhotoveného rozsudku (bod 34) mal súd prvej inštancie žalovanému priznať voči žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške.

3. K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 15.11.2018 vyjadril žalovaný. Podľa žalovaného nedošlo zo strany súdu k nesprávnemu procesnému postupu, ako tvrdil žalobca, ktorý by znemožňoval žalobcovi

uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Boli to účelové tvrdenia žalobcu pre potreby nájdenia odvolacieho dôvodu. Rovnako tvrdenia žalobcu, že by mal súd ignorovať vlastné skutkové zistenia a právne závery, považoval žalovaný za účelové. Okrem uvedeného sám žalobca poukazoval účelovo na rozsudky, ktoré boli vydané v jeho prospech, avšak odvolací súd jeho žalobu najskôr zamietol, a to rozsudkom č. k. 9Co 307/2007-183, 9Co 308/2007 zo dňa 4.12.2008, kedy odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007 v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata nemajetkovej ujmy 500 000,- Sk zmenil tak, že žalobu zamietol. Tvrdenia žalobcu o neprípustnosti dvoch protichodných právnych záverov súdu v jednej a tej istej veci bez toho, aby ho k tomu oprávňovali zmeny v platných a účinných právnych predpisoch, alebo vo vykonanom dokazovaní, považoval žalovaný za neopodstatnené s poukazom na už vyššie uvedený rozsudok odvolacieho súdu.

3.1. K dôkaznému bremenu žalovaný aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov uviedol, že pri vyjadrení miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, je potrebné vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Musí však ísť o objektívne zistiteľný stav, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti. Vo vzťahu k nálezu sp. zn. I. ÚS 689/2014 zo dňa 9.11.2016 žalovaný uviedol, že sa nejedná o skutkovo totožný prípad. Z obsahu nálezu jasne vyplýva, že v danej veci sa žalobkyňa domáhala ochrany osobnosti titulom výroku redaktora odvysielaného v hlavnom televíznom spravodajstve, čo však nie je prípad žalobcu. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 89/97 sa týka neoprávneného použitia obrazových snímkov v rámci reklamnej kampane a preto nemá rovnaký skutkový ani právny základ s týmto prípadom, a ani s ním nijako nesúvisí. Rozsudky Najvyššieho súdu SR ako aj nález Ústavného súdu SR boli vydané na inom skutkovom základe a nejde ani rovnaký či obdobný prípad, ako je prípad žalobcu, preto sú vo vzťahu k tejto veci irelevantné. Žalobca žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal skutočnosti ním tvrdené. Neuniesol dôkazné bremeno v súvislosti so vznikom nemajetkovej ujmy a jej výšky a súčasne ani nepreukázal príčinnú súvislosť medzi tvrdeným neoprávneným zásahom a uplatnenou nemajetkovou ujmou.

3.2. Vo vzťahu k výroku o trovách konania, ktorý nekorešponduje s jeho odôvodnením pod bodom 34, žalovaný navrhol tento potvrdiť, nakoľko žalovanému žiadne trovy konania nevznikli a teda žiadne by si ani v tomto konaní neuplatnil.

3.3. Podaním zo dňa 16.11.2018 žalovaný doplnil svoje vyjadrenie o názor Krajského súdu v Trenčíne prezentovaný v rozhodnutí č. k. 6Co 318/2017-513 zo dňa 24.9.2018 v právnej veci žalobcu X.. V. V. proti žalovaným 1/ Okresný súd Žilina, 2/ Ministerstvo vnútra SR, 3/ Slovenská republika v ktorej mene koná Ministerstvo vnútra SR o ochranu osobnosti, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd v bode 41 svojho rozsudku uvádza: „Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že pri rešpektovaní princípu právnej istoty nemôže odvolací súd v rovnakej veci zaujať právny názor na pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaných a pri nezmenenom skutkovom a právnom stave neskôr začať uvažovať o nedostatku pasívnej vecnej legitimitácie žalovaných, pretože by mal byť viazaný vlastným právnym názorom o to viac, že nedošlo k žiadnym zmenám, odvolací súd podotýka, že vo všeobecnosti možno konštatovať, že pre odvolací súd nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku (rovnako ako predtým z Občianskeho súdneho poriadku) viazanosť jeho vlastným právnym názorom. Odvolací súd teda svoj skorší záväzný právny názor môže aj zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení. Odvolací súd by ale mal v takomto prípade zmenu svojho právneho názoru vo svojom novom rozhodnutí riadne odôvodniť (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 172/2016 zo dňa 31.10.2017). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR publikovanú v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 68/1971, v zmysle ktorej Občiansky súdny poriadok (rovnako ako aktuálne účinný Civilný procesný poriadok) nemá ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodný právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podaného proti ďalšiemu rozhodnutiu znova stane predmetom opravného konania. Podporne, s poukazom na blízkosť právnej úpravy odvolacieho konania v Českej republike (Občiansky soudní řád), Najvyšší súd Českej

republiky v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 1349/2006 zo dňa 3.5.2007 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Bolo by potom v rozpore s účelom civilného sporového konania, ak by odvolací súd v dôsledku svojho vlastného skôr vysloveného právneho názoru musel rozhodnúť rovnako, hoci by bol presvedčený o nezlučiteľnosti takého rozhodnutia so zákonom (podporne viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR, publikované pod č. Rc/80/2008).“

4. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca repliku, v ktorej uviedol, že podania žalovaného k odvolaniu žalobcu obsahujú opakované úvahy, ktoré prezentoval v priebehu celého súdneho sporu od roku 2003. Žalobca nevidel dôvod, aby akýmkoľvek spôsobom korigoval dôvody vlastného odvolania. Princíp právnej istoty, súčasťou ktorého je aj predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, je imanentnou súčasťou právneho štátu a práva na spravodlivý súdny proces, ktorý vychádza z čl. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a je *expressis verbis* zakotvený v podústavnej právnej norme, a to v čl. 2 ods. 2 C.s.p. v znení neskorších predpisov. Právo a spravodlivosť nemôžu byť založené na tom, ktorý sudca vec posudzuje, ale na tom, že právo na spravodlivé rozhodnutie súdu má základ v skutkových okolnostiach veci a relevantnom právnom posúdení veci. Ak teda rôzni sudcovia posudzujú rôzne skutkovo i právne identickú vec (vec žalobcu) bez náležitého zdôvodnenia zmeny právneho názoru ide o disfunkčnosť súdneho systému a doslova anarchiu v súdnom rozhodovaní, pretože strana konania je takto vystavená svojvôli sudcu, ktorý neberie žiadny ohľad na to, že vo veci už boli vyslovené právne názory, dokonca v žalobcovej veci právne názory súdov vyššieho stupňa.

5. K replike žalobcu podal žalovaný dupliku, v ktorej opakovane citoval názor Krajského súdu v Trenčíne prezentovaný v rozhodnutí č. k. 6Co 318/2017-513 zo dňa 24.9.2018.

6. K duplike žalovaného sa triplikou vyjadril žalobca. Uviedol, že odkaz žalovaného na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne (bez sp. zn.) je nenáležitý a navyše samotné dôvody už označeného odvolacieho súdu sú nepochopením princípu sudcovskej nezávislosti. Aplikačná prax sa k určitej právnej problematike a jej riešeniu stavia fragmentárne (*ad hoc*) a niekedy aj divergentným (nejednotným) spôsobom, hoci konečným výsledkom by mala byť jednotná interpretácia právnych predpisov v zmysle zásady, že „každý sa môže spoliehať na to, že v podobnej veci bude rozhodnuté podobne (nie rovnako) a v rôznej odlišne“. Táto požiadavka totiž veľmi úzko súvisí s princípom rovnosti pred zákonom. Pokiaľ ide o princíp sudcovskej nezávislosti, ktorý je chápaný prevažne ako princíp subjektívnej kategórie, treba si uvedomiť, že znamená nezávislosť od moci zákonodarnej a výkonnej a ide v ňom o inštitucionálnu, vonkajšiu záruku deľby moci, a nie aj o nezávislosť od existujúcich relevantných precedensov; opak je totiž nepochopením sudcovskej nezávislosti. Odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 172/2016 v označenom rozhodnutí odvolacieho súdu je rovnako nenáležitý, pretože dovolací súd vyslovuje svoju úvahu vo vzťahu k § 226 Občianskeho súdneho poriadku, teda k aktuálne neúčinnému zákonnému ustanoveniu. Tvrdenie, podľa ktorého zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva viazanosť súdu jeho vlastným právnym názorom, neobstoí, pretože práve Civilný sporový poriadok v čl. 2 ods. 2 upravil za jeden zo základných princípov vychádzajúci z materiálneho chápania právneho štátu princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu. V okolnostiach žalobcovej veci k žiadnej zmene ustálenej judikatúry nedošlo. Súd prvej inštancie nielen že nerešpektoval bez zmeny skutkového a právneho stavu svojej predchádzajúce rozhodnutie dlhodobo právoplatné, ale ani právny názor odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. Dôvodom zrušenia pôvodných právoplatných rozhodnutí dovolacím súdom bolo len jednoznačné riešenie subjektu konajúceho za štát a nič iné. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potom výsledkom svojvôle konajúcej sudkyne.

7. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej aj ako „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

11. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

12. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

13. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom od 1.7.1990 do 30.6.2004 (ďalej ako „zákon č. 58/1969 Zb.“) nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom, a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takého ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

15. Odvolací súd predovšetkým považoval za potrebné ujasniť z procesného hľadiska predmet tohto konania, nakoľko tým je vymedzený i rozsah potrebného odôvodnenia. Súd prvej inštancie mal za to, že po zrušení v poradí druhého rozsudku odvolacieho súdu a v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie dovolacím súdom zostal z pôvodnej žaloby obsahujúcej zložený petit predmetom konania nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy 16 596,96 € (500 000,- Sk) a nárok na určenie, že „právo žalobcu na ochranu osobnosti priznané žalobcovi podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka zaslaním upovedomenia o jeho trestnom stíhaní vyšetrovateľkou KÚJP PZ Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 zo dňa 6.11.2002 bez zákonného dôvodu na adresu Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava a na adresu Okresný súd Žilina, do rúk predsedu, porušené bolo“.

15.1. Odvolací sa s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje. Hoci Najvyšší súd SR svojim uznesením č. k. 4 Cdo 94/2016, 4 Cdo 60/2017 zo dňa 24.5.2017 rozhodol tak, že zrušil rozsudok odvolacieho súdu č. k. 9Co 262/2014-308, 9Co 263/2014 zo dňa 19.3.2015 a rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, aj napriek takejto formulácii uznesenia dovolacieho súdu nemohlo dôjsť k úplnému zrušeniu uvedených rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Výrok uznesenia dovolacieho súdu sa mohol vzťahovať iba na tie výroky rozsudkov súdov nižších inštancií, ktoré boli predmetom v poradí druhého dovolacieho konania, ktoré v tejto veci bolo vedené. Dovolanie bolo v tomto prípade podané žalovaným voči v poradí druhému rozsudku odvolacieho súdu č. k. 9Co 262/2014-308, 9Co 263/2014 zo dňa 19.3.2015, ktorým boli rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (ktorou bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 500 000,- Sk) a uznesenie č. k. 6C/6/2004-138 zo dňa 13.4.2007 týkajúce sa trov konania potvrdené a uložil

žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Predmetom dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 4 Cdo 94/2016, 4 Cdo 60/2017 tak bola iba časť pôvodne žalobcom uplatnenej žaloby smerujúca voči žalovanému (pôvodnému žalovanému 1/) týkajúca sa zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 16 596,96 € (500 000,- Sk) a (od rozhodnutia vo veci samej závislá) náhrada trov konania.

15.2. Pokiaľ išlo o žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal ospravedlnenia voči pôvodným žalovaným 1/ až 4/, súd prvej inštancie konanie o nej zastavil už v poradí prvým rozsudkom č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007. Tento výrok rozsudku nikdy nebol napadnutý odvolaním, ani dovolaním. V časti, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že jeho právo porušené bolo, súd prvej inštancie uvedeným rozsudkom č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007 žalobu zamietol, pričom daný výrok rovnako nebol napadnutý odvolaním ani dovolaním. V oboch týchto častiach došlo k právoplatnému skončeniu konania. Napokon pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z pôvodného v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie zostal nedotknutý i jeho výrok, ktorým zamietol žalobu o zaplata náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovaným 2/, 3/ a 4/. V tomto rozsahu bol síce rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/6/2004-123 zo dňa 13.4.2007 napadnutý odvolaním žalobcu, toto však bolo odmietnuté odvolacím súdom rozsudkom č. k. 9Co 307/2007-185, 9Co 308/2007 zo dňa 4.12.2008 a dovolanie žalovaného proti odmietajúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu bolo v prvom dovolacom konaní v tejto veci uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Cdo 38/2011-282 zo dňa 12.12.2013 odmietnuté.

15.3. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že predmetom konania zostal iba nárok žalobcu voči žalovanému (pôvodne žalovanému 1/) na zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 500 000,- Sk (16 596,96 €) a náhrady trov konania, pričom na strane žalovaných zostal stranou sporý iba pôvodne žalovaný 1/. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu (v celom rozsahu) zamietol, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že mal za to, že rozhoduje i o žalobe v časti určenia, že právo žalobcu porušené bolo. Hoci táto časť pôvodnej žaloby už predmetom konania nebola, nebráni to udržateľnosti zamietajúceho výroku napadnutého rozsudku, nakoľko rovnako musí znieť výrok rozsudku i v prípade, ak by bolo negatívne rozhodnuté iba o žalobe v časti o zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 500 000,- Sk (16 596,96 €).

16. Po ozrejmnení predmetu konania odvolací súd pristúpil k vlastnému prieskumu napadnutého rozsudku, pokiaľ išlo o nárok na zaplata náhrady nemajetkovej ujmy. V doterajšom priebehu konania sa súdy všetkých inštancií zaoberali z veľkej časti otázkou pasívnej vecnej legitímácie. Vecná legitímácia, či už aktívna alebo pasívna je stav, v ktorom stranám sporu vystupujúcim voči sebe prináležia práva a tomu zodpovedajúce povinnosti vyplývajúce z hmotného práva. Pokiaľ sú strany sporu nositeľmi vzájomne korešpondujúcich hmotnoprávných subjektívnych práv a povinností, možno hovoriť, že ide o subjekty vecne legitímované v danom spore.

16.1. Definitívnu odpoveď na otázku, kto je pasívne vecne legitímovaný v tomto spore, dal Najvyšší súd SR vo svojom uznesení č. k. 1 Cdo 38/2011-282 zo dňa 12.12.2013, pričom ním prezentovaný právny názor je pre súd prvej inštancie i odvolací súd záväzný. Vyslovil, že Občiansky zákonník otázku pasívnej vecnej legitímácie v konaní o ochranu osobnosti nijako osobitne nerieši. Zo súdnej praxe (poukázal na Zborník III. bývalého Najvyššieho súdu, strany 180-182) vyplýva, že subjektom (pôvodcom) neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby môže byť aj právnická osoba, vrátane štátu, ktorý pokiaľ vystupuje v občianskoprávných vzťahoch, má v zmysle § 21 Občianskeho zákonníka postavenie právnickej osoby. V súlade s právnym názorom dovolacieho súdu možno konštatovať, že, prirodzene, právnická osoba môže navonok konať len prostredníctvom fyzických osôb v tomto prípade prostredníctvom vyšetrovateľky Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici. Z tohto konania je však zviazaná priamo právnická osoba, v menej ktorej, resp. v pôsobnosti ktorej, daná fyzická osoba koná. V posudzovanej veci žalobca skutkovo odvodzuje zásah do svojich osobnostných práv od nezákonného postupu vyšetrovateľky, ktorý v zásade zodpovedá nesprávnemu úradnému postupu. V otázke určenia subjektu zodpovedajúceho za tento zásah, teda v otázke pasívnej vecnej legitímácie, je vzhľadom na absenciu osobitnej právnej úpravy zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pri výkone verejnej moci odôvodnené uplatniť analógiu a postupovať podľa predpisov upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prihliadajúc na časové hľadisko, keďže k zásahu malo dôjsť v roku 2002, ako aj na prechodné ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý je v súčasnosti účinný, je potrebné postupovať podľa v čase zásahu účinného právneho predpisu, ktorým je zákona č. 58/1969 Zb. v znení účinnom od 1.7.1990 do 30.6.2004. Právna úprava

zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (či už podľa novšieho alebo staršieho predpisu) sa svojim obsahom a účelom najviac blíži prípadu zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby. V oboch prípadoch ide o protiprávny zásah do subjektívnych práv spôsobujúci určitú ujmu, na reparáciu ktorej má zasiahnutá osoba právo voči zodpovednému subjektu. Ako zodpovedný subjekt prichádza teda do úvahy výlučne štát, nie niektorý zo štátnych orgánov, ani žiadna z fyzických osôb, ktoré konajú v rozsahu pôsobnosti štátu, resp. jeho orgánov. K rovnakým záverom dospel i Najvyšší súd ČR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 30 Cdo 1638/2007 zo dňa 31.1.2008 a sp. zn. 3 Cdo 3925/2006 zo dňa 29.1.2009, na ktoré poukázal i dovolací súd.

17. Po uzavretí otázky vecnej legitímácie s výsledkom, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Slovenská republika, vzhľadom na záväzný pokyn dovolacieho súdu vyjadrený v jeho uznesení č. k. 4 Cdo 94/2016-388, 4 Cdo 60/2017 zo dňa 24.5.2017 bolo potrebné výslovne sa vysporiadať s otázkou, ktorý štátny orgán (prípadne ktorá osoba) je oprávnená za štát v tomto spore konať. Samotný štát, hoci podľa hmotného práva (§ 21 Občianskeho zákonníka) ide v občianskoprávných vzťahoch o právnickú osobu, musí v súdnom konaní vystupovať iba prostredníctvom určitého štátneho orgánu alebo osoby, ktorej oprávnenie konať za štát vyplýva z osobitného predpisu. Uvedené vyplývalo z § 21 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase začatia konania a tento záver možno vyvodiť i z § 73 aktuálne účinného Civilného sporového poriadku.

17.1. Nakoľko bol podľa predpisu upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci určený pasívne vecne legitimovaný subjekt - štát - nie je dôvod sa od právneho režimu (v tomto prípade) zákona č. 58/1969 Zb. v znení účinnom od 1.7.1990 do 30.6.2004 odchýliť ani pri určení orgánu konajúceho za štát. Rovnako ako pri posudzovaní pasívne vecne legitimovaného subjektu, aj v tomto prípade je potrebné zohľadniť časovú pôsobnosť právnych predpisov. Vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, teda zákonom č. 58/1969 Zb.

17.2. Zákon č. 58/1969 Zb. určuje orgán konajúci v mene štátu ustanovením § 25 ods. 2 odkazujúcim na § 9 ods. 1. Nakoľko v posudzovanej veci k zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo rozhodnutím vydaným v občianskom súdnom konaní a ostatné kritéria upravené v § 9 ods. 1 vete prvej zákona č. 58/1969 Zb. sú už obsolétne, je potrebné identifikovať orgán konajúci v mene štátu podľa druhej vety predmetného ustanovenia. Odhliadnuc od rovnako obsolétneho rozlišovania pôsobnosti federálnych a republikových orgánov Českej a Slovenskej federatívnej republiky stanoveného zostáva pri určovaní konajúceho orgánu zohľadniť iba to, do pôsobnosti ktorého ústredného orgánu patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom (v tomto prípade) k zásahu do osobnostných práv došlo. Bezprostredným pôvodcom zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu bolo konanie vyšetrovateľky Policajného zboru, ako orgánu činného v trestnom konaní v zmysle § 12 ods. 1 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 31.12.2005. Ústredným orgánom, do pôsobnosti ktorého patrí Policajný zbor, je v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore (účinného bezo zmeny od vyhlásenia tohto zákona) Ministerstvo vnútra SR, a teda tento štátny orgán je oprávnený konať v mene štátu v tomto spore.

18. Na základe takto vyriešených otázok pasívnej vecnej legitímácie a orgánu konajúceho v mene štátu je možné pristúpiť ku skúmaniu dôvodnosti samotného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatneného žalobcom titulom porušenia jeho práva na ochranu osobnosti.

18.1. Každá fyzická osoba má subjektívne osobnostné práva, ktoré jej umožňujú podľa svojej vôle nakladať so svojou osobnosťou, resp. jednotlivými stránkami svojej osobnosti voči ostatným subjektom s rovným právnym postavením vo svojom osobnom a majetkovom záujme, pre svoje všestranné uplatnenie a slobodný rozvoj. Z tohto dôvodu Občiansky zákonník chráni fyzické osoby pred neoprávnenými zásahmi do ich práva na ochranu osobnosti, pričom chráni najmä život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy fyzických osôb (§ 11 Občianskeho zákonníka). Za týmto účelom priznáva fyzickým osobám právo najmä domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby im bolo dané primerané zadostučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

18.2. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti sú neoprávnený (protiprávny) zásah, vznik ujmy na osobnostných právach a príčinná súvislosť medzi neoprávneným

zásahom a vznikom ujmy. Pokiaľ ide o neoprávnený zásah, tento musí byť protiprávny, nesmú byť naplnené podmienky okolností vylučujúcich protiprávnosť alebo tzv. zákonné licencie, pričom môže mať rôznu podobu, ako napríklad nesprávny úradný postup, civilný delikt alebo trestný čin. Ujma musí vzniknúť na osobnostných právach fyzickej osoby, ktoré tvoria v § 11 Občianskeho zákonníka (exemplifikatívnym výpočtom) uvedený predmet ochrany. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) predstavuje priamy vzťah (objektívnu súvislosť) medzi javmi, v ktorom jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Právne posúdenie príčinnej súvislosti je vo svojej podstate vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 126/2009 zo dňa 30.6.2010).

18.3. Pokiaľ fyzická osoba požaduje zadostučinenie formou peňažnej satisfakcie, teda náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, musí okrem splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti preukázať, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť tejto fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Musí ísť o ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 232/2010 zo dňa 29. júna 2011).

19. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol uznesením ČVS:KUV-63/OVEK-2000 zo dňa 30.10.2000 obvinený zo spáchania trestného činu nepriameho úplatkárstva podľa § 10 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 162 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Vyšetrovatelka Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru S.. Y. R. Q.Á. listami zo dňa 6.11.2002 upovedomila o trestnom stíhaní vedenom voči žalobcovi Ministerstvo spravodlivosti SR a predsedu Okresného súdu Žilina. Uznesením zo dňa 5.12.2002 bolo trestné stíhanie zastavené.

19.1. V zmysle čl. 136 ods. 3 Ústavy SR v znení účinnom od 1.7.2001 do 31.8.2014 sa pre trestné stíhanie sudcu vyžadoval súhlas Ústavného súdu SR. Obvinenie bolo žalobcovi, ktorý v tom čase vykonával funkciu sudcu na Okresnom súde Žilina, vznesené bez súhlasu Ústavného súdu SR. Jeho trestné stíhanie už len z tohto dôvodu bolo od začiatku nezákonné a napokon bolo i zastavené. Samotné nezákonné vedenie trestného stíhania proti určitej osobe predstavuje zásah do jej osobnostných práv a je bez ďalšieho spôsobilé vyvolať vznik nemajetkovej ujmy (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27. augusta 2019). Predmetom tohto konania však nebol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi nezákonným trestným stíhaním ako takým. Žalobca svoju žalobu skutkovo vymedzil špecificky tak, že predmetom tohto konania bola náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej dvoma konkrétnymi nezákonnými úkonmi vyšetrovatelky Policajného zboru vykonanými v rámci trestného konania vedeného voči žalobcovi pod ČVS:KUV-63/OVEK-2000, ktorá, ako už bolo uvedené, listami zo dňa 6.11.2002 o trestnom stíhaní vedenom voči žalobcovi upovedomila Ministerstvo spravodlivosti SR a predsedu Okresného súdu Žilina. Uvedené vyplýva zo žaloby, výslovne to uviedol žalobca tiež napríklad na pojednávaní dňa 9.2.2007 a zopakoval to naposledy i v odvolaní (bod 6. odvolania žalobcu) proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu bolo pre správne právne posúdenie vzniku predpokladov zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti žalobcu potrebné zistiť a izolovať konkrétnu ujmu, ktorá žalobcovi vznikla alebo objektívne mohla vzniknúť len v dôsledku vytýkaných úkonov vyšetrovatelky a odlíšiť ju od ujmy, ktorá mu vznikla trestným stíhaním ako celkom.

19.2. Žalobcom namietané úkony vyšetrovatelky, upovedomenia, boli súčasťou nezákonne vedeného trestného stíhania a už len z tohto dôvodu by ich bolo možné považovať za nezákonné. Konajúca vyšetrovatelka však nimi navyše vybočila z medzí kladených štátnym orgánom v ich konaní ustanovených v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ministerstvo spravodlivosti SR a predseda Okresného súdu Žilina boli upovedomení o trestnom stíhaní žalobcu bez toho, aby existoval pre takýto postup vyšetrovatelky zákonný podklad. Ustanovenie § 55 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch, ktoré ukladalo povinnosť orgánu, ktorý začal trestné stíhanie sudcu, upovedomiť o tom predsedu príslušného súdu a ústredný orgán, ktorý vykonáva správu príslušného súdu, stratilo účinnosť ku dňu 15.4.2002, nakoľko bolo z predmetného predpisu zákonom č. 185/2002 Z. z. účinným odo dňa 16.4.2002 vypustené. Táto zmena právnej úpravy sa v konaní vyšetrovatelky neodrazila, naopak

postupovala podľa v tom čase už neúčinného zákonného ustanovenia, na ktoré v predmetných úkonoch, upovedomeniach, i výslovne poukázala.

19.3. Hoci o nezákonnosti uvedených dvoch žalobcom namietaných úkonov vyšetrovateľky nemôže byť za tohto stavu pochyb, samotné porušenie objektívneho práva vždy nevyhnutne nezakladá zásah do práva na ochranu osobnosti určitého subjektu. Ako už bolo uvedené, nezákonným trestným stíhaním žalobcu došlo celkom určite k závažnému zásahu do žalobcových osobnostných práv. Avšak odvolací súd nevzhladol žiaden taký zásah do žalobcovho práva na ochranu osobnosti, ktorý by bol spôsobený skutočnosťami, ktorými žalobca skutkovo vymedzil svoju žalobu, teda ktorý by bol spôsobený nezákonným upovedomením Ministerstva spravodlivosti SR a predsedu Okresného súdu Žilina o trestnom stíhaní žalobcu. Medzi žiadnym zo žalobcom tvrdených následkov a upovedomením o trestnom stíhaní nie je vzťah príčinnej súvislosti. Ani z objektívneho hľadiska neboli za daného zisteného skutkového stavu samotné vytýkané úkony vyšetrovateľky spôsobiť žalobcovi ujmu.

19.4. Žalobca konkrétne tvrdil, že namietanými úkonmi bola zničená dôvera v jeho bezúhonnosť u širokej verejnosti, ako i u sudcov a administratívneho aparátu, bola tiež poškodená jeho profesionálna povesť na pracovisku i v širšom okruhu odbornej verejnosti. Nad to všetko došlo k zmareniu (resp. oddialeniu) kariérneho postupu žalobcu, nakoľko predseda Okresného súdu Žilina na základe upovedomenia o obvinení žalobcu nesúhlasil s jeho preložením na Najvyšší súd SR.

19.5. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na všeobecne známu skutočnosť, že obvinenie žalobcu bolo v čase krátko po jeho vznesení medializované, na čo poukázal napríklad vo svojom podaní (odvolaní) zo dňa 31.5.2007 i žalovaný. Práve medializácii celého prípadu možno pripísať negatívne následky na vnímaní žalobcu v očiach odbornej či širokej verejnosti, ako aj v očiach spolupracovníkov žalobcu. Táto medializácia však prirodzene nebola spôsobená upovedomením Ministerstva spravodlivosti SR a predsedu Okresného súdu Žilina o trestnom stíhaní žalobcu. Obsahom upovedomenia daných orgánov nebola žiadna informácia, ktorá by sa nestala verejne známou, aj keby nebolo upovedomenie realizované. Bez toho, aby bol žalobca zaťažovaný excesívnym dôkazným bremenom, nebolo nielen preukázané, ale nedá sa dokonca ani rozumne predpokladať, že by vnímanie žalobcu v očiach tretích osôb mohlo utrpieť akúkoľvek ujmu v dôsledku upovedomenia o jeho trestnom stíhaní, s ktorým prišiel do styku iba úzky okruh osôb, keď súčasne sa (inou cestou) stala informácia o jeho obvinení verejne známou.

19.6. Okrem poškodenia svojej reputácie žalobca upovedomeniu Ministerstva spravodlivosti SR a predsedu Okresného súdu Žilina o trestnom stíhaní pripisoval i jeho poškodenie v kariérnej oblasti. Možnosť dočasného pridelenia žalobcu na Najvyšší súd SR skutočne bola v danom čase riešená Súdnu radou SR. V konaní bolo preukázané, že vtedajší predseda Súdnej rady, X. Š. Z., žiadal listom zo dňa 23.10.2002 predsedu Okresného súdu Žilina o zaujatie stanoviska k dočasnému prideleniu žalobcu do trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré malo byť realizované od 1.1.2003 v trvaní troch mesiacov. Rovnako z výsledkov dokazovania vyplynulo, že predseda Okresného súdu Žilina listom zo dňa 7.11.2002 zaujal nesúhlasné stanovisko k dočasnému prideleniu žalobcu na Najvyšší súd SR. Dôvodom jeho nesúhlasu bola práve skutočnosť, že žalobca bol v tom čase trestne stíhaný pre trestný čin nepriameho úplatkárstva. Pritom sa predseda Okresného súdu Žilina odvolal na upovedomenie zo dňa 6.11.2002 o trestnom stíhaní žalobcu zo dňa 6.11.2002.

19.7. Trestné stíhanie sudcu navyše pre trestný čin nepriamej korupcie je nepochybne objektívne spôsobilé závažným spôsobom zasiahnuť do jeho osobnostnej sféry i v kariérnej oblasti. Tento zásah však možno odvodzovať len od trestného stíhania ako takého, nie od izolovaných žalobcom vytýkaných úkonov vykonaných v rámci neho. Je potrebné zdôrazniť, že vo svojom stanovisku predseda Okresného súdu Žilina síce poukazoval na to, že bol upovedomený o trestnom stíhaní žalobcu, ale dôvodom jeho nesúhlasu bola úplne zrejme samotná skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný, nie skutočnosť, že predseda súdu bol o trestnom stíhaní formálne upovedomený. Z právneho hľadiska nemožno opomenúť, že súhlas či nesúhlas predsedu súdu nebol pre Súdnu radu SR pri jej rozhodovaní o dočasnom pridelení sudcu záväzný. Toto rozhodnutie patrí do výlučnej kompetencie Súdnej rady SR. Existenciu súvislosti medzi nesúhlasným stanoviskom predsedu Okresného súdu Žilina a nerozhodnutím (resp. neprerokovaním) o dočasnom pridelení nepodporujú ani vykonané žalobcom navrhnuté dôkazy, naopak túto skutočnosť priamo vyvracajú. Svedok X. Š. Z., ktorý bol predsedom súdnej rady od 1.7.2001 do 11.2.2003, nevypovedal, že by dôvodom pre nezariadenia rozhodovania o dočasnom pridelení žalobcu

na Najvyšší súd SR bol nesúhlas predsedu Okresného súdu Žilina, ale pripísal to širším, zrejme mediálnym či politickým, tlakom, ktoré navyše existovali už pred vznesením obvinenia, ako správne zistil súd prvej inštancie. Svedok X. P. Z., ktorý bol členom Súdnej rady SR od 28.6.2002 do 28.6.2007, vypovedal, že dôvodom pre ktorý nebolo rozhodnuté o návrhu na dočasné pridelenie žalobcu na Najvyšší súd SR, bolo jeho trestné stíhanie. Ani z tejto výpovede nevyplývalo, že by postup Súdnej rady SR závisel od nesúhlasného stanoviska predsedu Okresného súdu Žilina. Predmetné stanovisko, rovnako ako postup Súdnej rady SR, len vychádzali z rovnakého základu, teda zo skutočnosti, že žalobca bol trestne stíhaný.

19.8. Žalobca pri svojom výpočte následkov nezákonného upovedomenia o trestnom stíhaní zo dňa 6.11.2002 tieto následky neodlišuje, resp. zamieňa ich s následkami jeho nezákonného trestného stíhania ako takého. Odvolací súd nespochybňuje ani nerelativizuje závažnosť ujmy na osobnostných právach žalobcu spôsobenej jeho nezákonným trestným stíhaním, avšak táto ujma nebola predmetom tohto konania. Postup, pri ktorom vyšetrovatelka upovedomila Ministerstvo spravodlivosti a predsedu Okresného súdu Žilina o trestnom stíhaní žalobcu bol síce nezákonný, ale nemal a nemohol mať za následok žiadnu ďalšiu ujmu na osobnostných právach žalobcu. Žalobcom tvrdené následky nevznikli v príčinnej súvislosti s upovedomením menovaných orgánov, ale boli spôsobené trestným stíhaním ako celkom.

20. Vyššie uvedené závery súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu sa líšia od záverov vyslovených v skorších rozhodnutiach tak prvoinštančného súdu (jeho v poradí prvým rozsudkom bolo žalobe v časti náhrady nemajetkovej ujmy vyhovené), ako aj odvolacieho súdu (jeho v poradí druhým rozsudkom bolo žalobe v časti náhrady nemajetkovej ujmy tiež vyhovené). Voči tejto skutočnosti žalobca obsahlo namietal, poukazujúc najmä na princíp právnej istoty. Obsahom tohto princípu sa v početných rozhodnutiach zaoberal Ústavný súd SR. Judikoval najmä, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/1993, PL. ÚS 16/1995 a II. ÚS 80/1999, III. ÚS 356/2006). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/2009). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/2000, PL. ÚS 6/2004, III. ÚS 328/2005). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/2006, III. ÚS 30300/2006).

20.1. Na základe takéhoto chápania princípu právnej istoty v rozhodovacej činnosti súdov možno jednoznačne konštatovať, že posun alebo zmena v právnom posúdení v rôznych rozhodnutiach toho istého súdu v tej istej veci je prípustná. Nie je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v ďalšom konaní, najmä po zrušení veci vyššou súdnou inštanciou dospeje k odlišným právnym záverom, než ktoré boli prezentované v jeho skoršom rozhodnutí. Je potrebné zdôrazniť, že posun v právnom posúdení v tomto prípade nastal vo vzťahu ku skorším rozhodnutiam, ktoré boli zrušené. Neboli teda právoplatné a stratili i atribút záväznosti pre súd (§ 219 ods. 4 C.s.p.). Žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku súdu nebráni zmeniť už raz vyslovený právny názor. Existencia skorších protichodných rozhodnutí, ktoré boli zrušené, súd v zmysle ustálenej judikatúry zaväzuje iba k tomu, aby odchýlenie sa od nich zdôvodnil. Princíp právnej istoty tak, ako je chápaný Ústavným súdom SR, sa úzko prelína s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Pokiaľ o určitej právne otázke už bolo, a to treba zdôrazniť, právoplatne rozhodnuté, následné rozhodnutia súdov založené na obdobnom skutkovom stave by sa nemali bezdôvodne od už právoplatného rozhodnutia odlišovať. Na základe princípu právnej istoty však nemožno v našich podmienkach priznať právoplatným rozsudkom charakter precedensu, ani tento princíp nemožno chápať absolútne. Vo svetle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery verejnosti nezahŕňa právo na jednotnosť judikatúry, nakoľko vývoj v judikatúre nie je sám o sebe, v rozpore s riadnym výkonom súdnej moci (rozsudok vo veci Atanasovski v. FYROM, zo dňa 14. januára 2010). Pokiaľ je teda prípustné odôvodnene na základe odlišného právneho posúdenia v skutkovo analogických veciach odchýliť sa od

skorších právoplatných rozhodnutí, tým viac je tento odklon prípustný v rámci jedného konania, pokiaľ skoršie rozhodnutie bolo zrušené, a teda ani nie je právoplatné. Súd prvej inštancie i odvolací súd vo svojich rozhodnutiach vysvetlili a odôvodnili svoje právne posúdenie veci, ktoré na rozdiel od skoršieho právneho posúdenia považujú za správne, teda odklon od skorších zrušených rozhodnutí zdôvodnili. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje zhodne so žalobcom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 172/2016 zo dňa 31.10.2017, v ktorom dovolací súd vyslovil prípustnosť zmeny právneho názoru odvolacím súdom. Obdobne z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 880/2003 zo dňa 19.6.2003 vyplýva, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom.

21. Posun v právnom posúdení veci nezakladá v tomto prípade ani prekvapivosť súdneho rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi. Otázka splnenia predpokladov na vznik nemajetkovej ujmy u žalobcu bola popri otázkach pasívnej vecnej legitímácie a určenia orgánu konajúceho za štát od začiatku predmetom konania a bolo zrejmé, že súdy sa ňou musia zaoberať, ak by mali vyhovieť žalobe. Žalobca v tejto veci predniesol svoju argumentáciu už v žalobe, ako aj v ďalšom priebehu konania, s ktorou sa však súd prvej inštancie ani odvolací súd nestotožnili.

22. Zmenu právneho názoru vysloveného v skoršom zrušenom rozhodnutí nemožno zamieňať s nerešpektovaním záväzného právneho názoru súdu vyššej inštancie vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí (§ 391 ods. 2 C.s.p., § 455 C.s.p.). K tomu v pojednávanej veci nedošlo. V poradí druhý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne zmenený tak, že bolo žalobe v časti nemajetkovej ujmy vyhovené, nepredstavoval zrušujúce rozhodnutie, ktorým by bol súd prvej inštancie viazaný v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p., navyše toto rozhodnutie bolo zrušené dovolacím súdom. Súd prvej inštancie preto neporušil ustanovenie 391 ods. 2 C.s.p., ak sa odchyľil od právnych záverov uvedených v danom rozhodnutí odvolacieho súdu. Pokiaľ išlo o obe zrušujúce uznesenia Najvyššieho súdu SR, tieto sú pre súdy nižších inštancií nepochybne v zmysle § 455 C.s.p. záväzné, ale dovolací súd v nich vyslovil záväzný právny názor iba vo vzťahu k otázkam pasívnej vecnej legitímácie a určenia orgánu konajúceho za štát. V tomto rozsahu súd prvej inštancie i dovolací súd v plnej miere právne názory dovolacieho súdu rešpektovali.

23. Záverom je potrebné prisvedčiť námietke žalobcu, ktorý vo svojom odvolaní poukázal na nesúlad medzi výrokom o trovách konania v napadnutom rozsudku a jeho odôvodnením. Nakoľko žalovaný mal v prvoinštančnom konaní plný úspech, patrila by mu náhrada trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom na to, že žalobcovi v konaní žiadne trovy nevznikli, výrok súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému náhradu trov voči žalobcovi nepriznal, bol správny. Pokiaľ v príslušnej časti odôvodnenia rozsudku prvoinštančný súd skonštatoval, že žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, takéto odôvodnenie je v rozpore s výrokom, i s výsledkami konania, avšak nič to nemení na vecnej správnosti výroku o trovách konania.

24. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému však v konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu odvolací súd voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Nebude teda ani potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).